27.

JEsuksen siunattuun Nimeen!

Kristillinen

Håå=wirsi,

JEsus itsʼ on håihin mennyt, Kuin Hån sinne kutsuttiin.

Uusi painos.

Turussa, 1855,
J. C. Frenckellin ja Pojan kirjapainossa.

Painolupa annettu Turun Konsistoriumissa Toukokuun 23 p:nä 1855.

Käskettyä:
A. G. Rindell.

JEsuksen siunattuun Nimeen!

Sydämmellinen, nöyrä ja yksinkertainen häitten onnen-toiwotus, kristillisestä rakkaudesta toiwotettu sille wapaisukuiselle Herralle Kapitainille Kunink:sen Maj:tin Lif-Dragona regementissä Herra Karl Adolph Granfeldtille, yljälle, niin myös wapaisukuiselle ja korkeilla awuilla kaunistetulle Frökynälle Frederika Grönhagenille, morsiamelle, koska he korkeasti ja hywin kunnioitettawain wierasten läsnäollessa heidän HERrassa aiwotun awioisäätynsä seurakunnan jumalisilla siteillä antoiwat wahwistaa, Taiwassalon pitäjässä ja Salmitun kartanossa, Tammikuussa w:na 1770.

W. k. JEsu minun ilon autuun j. n. e.

JEsus itsʼ on häihin mennyt, Kuin hän sinne kutsuttiin, Sen me olemmʼ kyllä tiennyt, Jonkʼ Johannes ilmoitti; Mutta mitä tehdä mahdamʼ, Kuin me häihin kutsutaan, Mennä eli olla pois? Usko käsittää sen wois.

2. Uskowainen tehdä kaikki Tahto ilman synnitä; Sitä wasten JEsus ratki Sanoopi myös wilpitä: Koskas wieraaksʼ kutsuttʼ olet, Menʼ niin sinne, ettes kuolet Häissä sinun sieluas, Jos se on uskos oikias.

3. Mutta että mailmʼ kaikki Synnin himos palaapi, Sentähden siis ompi ratki Syn kyllʼ uskowaisella Peljätʼ, ja tottʼ sanoo tule: Oleksʼ hänhin kutsuttʼ, kuule, Allʼ siellʼ holhoo ruumistas, Pyydä rukoilʼ JEsustas.

4. Näin yksʼ oikia häitten wieras, Hartaastʼ sydämmestänsä, Huokaa, sanoo: JEsu rakas, Armostʼ rikas päänänsä! Siunaa tätä parikuntaa, Suo heillʼ onnee taiwaallista, Uskoo, toiwoo, rakkauttʼ, Sielun woimaa walppauttʼ!

5. Sillä tosin harwois häissä Ja muis wieras-pidoissa Autuutemme asiois näissä Ollaan pyhis' haluissa, Mutta ylönpaltisuudes, Juopumuudes, irstaisuudes, Kuin ei sowi ensinkään, Kristityille semmenkään.

6. Kyllä moni ihmisenä Mene häihin räyhäämään, Pitää itsens Kristittynä, Rupee synnis rypömään, Niinkuin sika kotio tulee, Autuaaks' tulewansa luulee, Waikk' on rahka päässä niin, Kuin yks' koira raados kiin.

7. Mutta ajatelkamm' perän, Ett' se ilo, huwitus kerran tulee korwaaks' erän: Ijän' itku, walitus. Ei se ilo Jumalalle Kelpaa, mutta saatanalle. JEsus ulos suljetaan Sielu parka surmataan.

8 Sydämmen se Jumalasta Estää, rukouksen myös, HERran henki totisesta Ajetaan pois itse työs, Murheellisesk' saatetahan, Kirous siaan tuotetahan; Heidän häittens hekuma Onnetoin on olewa.

9. Nyt sä ajatel' ja sanoo Taidat tällä tawalla: Eikösk' lupa ole jalo Iloit' häitten ajalla, Tehdä itsens iloiseksi, Mailman lasten kaltaiseksi, Kaikes kunniallisuudes, Kuin siell' taitaa oll' edes.

10. Oikia Kristitt', joll' on usko, Ei se muitten tähden häis Kastens liittoo tietens riko, Waan hän pysyy HERran teis; Surull' katsoo hulluin iloo, Ettei maas ol' HERran pelkoo, Sentän istuu alallans, Puheleepi wertans kans'.

11. Ei hän unohd' itänänsä Oma wiheljäisyyttäns, Surkuttelee mielessänsä Heidän suurta tyhmyyttäns, Kuinka ne, kuin pidois, häissä Jumalatoin helwetissä Tuomittuin kans' ulwoo siell', Kuin joit, hyppäis häissä tääll'.

12. Ah, kuin täällä harwois häissä JEsus löytää omaisi, Ystäwit' ja weljiänsä, Jotka hälle sopisi Äitiks', sisariksi; maassa Olisit kuin Kanaassa Wieraat, rauhan tekiät, Jotka JEsust' etsiwät.

13. O! sä häihin menewäinen Korkia wieras oikia! JEsu rakas! etsiwäinen Kansas siwiöit' wieraita, Ah! tott' siell' on oikia Kanaa, Kussa sielu JEsust' halaa, Häis ja kaikis paikoissa Pyytää JEsust' seurata.

14. Ah! kuss' löytyy ylkå, morsian, Pyhåst' mie-
lest' molemmat, Harwat toinenkaan on tosian Heistå
henges palawat, Pyhå rakkauden tuli Ei ei kydö ylös
suuri, Jossa Kaana kaunis se JEsus tulis sydämmeen.

15. Ehkå luonnon soweliaisuus, Ja se luonnon rak-
kaus, Muutamill' on tawallisuus Keskenåns oll' sowin-
nos, Mutt' ei autuus siin wiel' seiso, Ett' se ulkonai-
nen peso On heill' puheis, käytöksis, Ajaks' se waan
auttaa siis.

16. Mutt' siin hengellises rauhas Jumal' kaikki kut-
sun on, Ettå awio-pari mahdais Hakee hengen elan-
non: Se wast' kelpaa Jumalalle, JEsuksell' ja usko-
wille; Sill' ei luonnon kunniassa Ole sielull' autuutta.

17. Kussa oikia hengen tuli, Siell' on rakkaus
Kaana kans'; Sinne JEsus håihin tuli, Autuas hå-
nen muistossans, Wielå nykkin tåållå pitåå, Hånelt' ei
sitt' puutu mitåån, Håissåns eikå elossans, JEsus aut-
taa, siunaa kans'.

18. Jois ei pyhå rakkaus ole, Ei siell' Jumalata-
kaan, Jok' ei siihen sisåll' tule, Ei sen awio-liittokaan
Jumalassa aljett' ole, Ei myös taiwaan Kaanan tu-
le; Niil' on kylmå elåmå, Joill' ei uutt' ol' sydåntå.

19. Ah, kuink' paljo paremmaksi Måhdåån yksi pa-
kana, Monta kertaa jalommaksi, Ett' heist' taittaan
sanoa, Kuin he toinen toisens kanssa, Awio-rakkaudes-
sansa Elåå luonnon sowinnos: Kristitt' kuss' on suosios?

20. Joka sanan Sakramentein Keskell' olet wal-
keut, Niiden pyhåin elementtein Taiwaallista kirkkaut:
Synnin pimeydes håitå pidåt, Et kuul', nåe nåitå JE-
suksen håå-herkkuja, Kuin hån sinull' tarjoa.

21. Tutkistele wisust' wielå, Ylkå, morsian itsiås,
Ettås hywåll' tunnoll' tåållå Koettelet sååtyås, Jos så
olet otollinen, Pyhåån sååtyyn mahdollinen, Kunniak-
si luojalles; Autuudeksi sielulles.

22. Sillå Ewangeliumissa Ylkå ja myös morsian,
Neuwotahan totuudessa, Ettå te sen korkian, Pyydåt
håihin tulemahan, JEsust', joka lupamahan Walmis
nöyrall' sielulle, Wastaa ett' me tulemme.

23. Katso minä seison owes, O! jos joku kuulis sen, Kuinka sisäll' sydämmehes Tulen siell' häis' riemuitsen, Autuas ylkä, morsian totta, Joka hänen häihins ottaa, Ylönkatsoo katoowan Mailman turhan tawaran.

24. Se kuin onnee, siunausta Tahtoo awio-säädyssä, Hänen pitää haluisesti Seurat' JEsust' häissänsä, Neljä puhdast' neitsyt totta, Pitää siinä olla kohta, Jotka JEsust' häihinsä, Kutsuu wieraaks tykönsä.

25. Ensimmäinen neitsy ompi HERran pelko rakkaus, Sille sisareksi sopii Oikia usko, elo uus, Ja sitt' rukous se harras Häis' on edes-käypä paras, Jos nämä olis kaikilla, Yläll', morsiall', wierailla

26. Ei sitt' JEsus ikänänsä Kenelläkän kielläisi, Hän ain' heidän keskellänsä Sanois: mitä nimeeni Anotte, niin annan teille, Ett' te eksy, huku tielle, Jos waan yhdest' mieleistä Olett' pyhäst' hengestä.

27. Kuule jos sult' kysytäisiin, Mitä parhain tarwitais Ruumiin elokst' etsitäisiin, Totta sopis wastatas: Raha, raha siihen auttaa, Waikka monta kyll' sen kautta Joutuu ijät' itkuhun, Rikkaan miehen kituhun.

28. Niin on asia aiwan tosi Nainein awioskäskyn kanssa, Että rukous, rukouskin Siihen harras tarwitais, Jos se oikein onnellinen Ja sitt' HERrall' kelwollinen Pitää hywin oleman, Uskon rukous waaditaan.

29. Tobias kans' morsiamensa Rukoiliwat ahkerast', Ett' heit' Jumal' armostansa Olis kuullut taiwahast'; Ja kuin Isaak itsens annoi Awioliitton, mennes kannoi Rukouksen nöyrän sen, Uhrais taiwaan HERrallen.

30. Kolmas neitsy, joka joutuu Kutsuun JEsust' häihinsä, Puhdas sydän, HERrall' suotu, Pitää olla päänänsä. Neljäs neitsy anowaiset Onnee, köyhät isowaiset; Waan jos henges waiwaiset Olisiwat kaikki heet.

31. Ei! ei! rikast' ainoastans, Huomen-lahjan tähden tääll', Kutsuttaman kohdastansa Pidä; mutt' se köyhä wiel', Esirukoustens tähden, Jos hän rakkaudes nähden, Ompi taiwaallisessa Ylösrakennuksessa.

32. Mutta mailma rakkampana Pitää rahan-antajan, Rukous perät' halwempana, Ja sen edes-kantajan,

Unhodetaan HERran käsky; Lue Raamatussa läksy, Kuinka Luukas kaikkia Pitoi pitään opettaa.

33. Koetelkamm' tootuudessa, Onko JEsus häissämme, Kihlates jo wierahissa Ollut kaikis töissämme, Onko JEsus ensimmäisekſ' Kutsutt' meiltä ylimmäiſekſ', Ainoaksi auttajakſ', Sielum' yljäkſ' ihanakſ'.

34. Olemmekos awioskäskyn HERran säännös piläneet, Ja sitt', niinkuin pyhän läksyn, Rukoukſell' wiettäneet, Alust' aina loppuun asti, Wiettän pyhäst', hurskahasti; Onk' oll' suosio wanhempain, Hengellisten tuttawain.

35. Onkost' oikein kristillisest', Kaikki HERran kunniakſ', Asiat aiwot kohtuullisest', Että sanoo taittahan: JEsus oli tosin häissäm', Suuri neuwois, apu töissäm', Ylo-, kunnia-päiwänäm', Ja sitt' kaiken ikänäm'.

36. Mutt', ah! woi! ett' peljättäwä Ompi totta tolisest', Sillä tuntom' selittäwä, Sanoo monell' ilmeiſest', Ett' kyll' wähä JEsuksesta Ompi huolitt' totiseſta, Mutta lahjat, antimet, Paremp' ol' kuin rukoukſet.

37. Ekkästäs kyll' usiasti Ylahuttan itsiäs, Ettäs kyllä luontewasti Häissä olles ilkiäst', Niinkuin muukin toinen, kolmas, HERran wihan wedit alas. Oho wieraat waiwaiset, Kuink' häis' olet' ollehet.

38. Ah! woi! sitä kowaa helkee Yljäll', morsiall', wierahill' Kuin he näistä tili tekee Tunnos, silmill' wetisill'. Heiltä häät on Sodomassa Pidett', ja ei Kaanassa, Kost' ei JEsus wierasna Ystäwän ol' suurinna.

39. Hän kyll' tosin joka paikas Ompi läsnä olewa, Waan ei armos niiden seuras, Kuin ei JEsust' halaja; Mutta wihans hirmuisuudes Kostoapi wanhurskaudes Kaikill' niil' on maksawa, Kuin nait lihanhaluissa.

40 Sentähden ei toiwos jälkeen Awioliitos menesty, Ymmär' siitä, ettes oikein Ole itsees käyttänyt, Jos on riita kumppanillas Perhees kans', ett' lapsillas, Ei, ei yhtään ilman syyt Rangaistust' ol' sinull' myöt.

41. Mutta ajattele peräân, Jos sâ olet oikehin Rukoil' JEsust' joka erân, Kuin sâ aiwot isseskin Antaa awioskâskyn pyhâân; Olik' harras nöyrâ sydân Pohjan asti kaiwettu, Sywâst' oikein waiwattu.

42. Kuinkas naidessas kyll' aina Etsit riistaa kunniaa, Katsoit kaunist, niinkuin mailmaa, Himos jâlkeen muotoa, El' jos muuta pahempata Syyt' sull' ompi suurempata Ollu, niin âl' pahaksu, Asiatas oudoksu.

43. Sill' mit' ennen tehty ompi, Niitâ sitten nautitaan, Paras neuwo kuitenk' sopii, Jos waan oikein tahdotaan, Ei nâit' ilman muuttaa taita, Muun kuin rukouksen kautta, Ettâ JEsus anteeksi Annas kaikki rikoksi.

44. Etsi hânen tykönânsâ Uutta armoo armosta, Ei tolt' HERra ikânânsâ Hyljââ, waan sun wahwistaa, Kârsimyst' ja woimaa lainaa, Autuudeksi kâântââ aina Surkeudes hywâksi, Kuink' hân löytââ parhaaksi.

45. Ja jos kaikki tehnyt olis Joku mitâ tuleepi, Sittenk' wielâ sanoo sopis: Kelwotoin tolt' olenkin, Sill' se risti, joka waiwaa Sydânt', synnin tâhden kaiwaa, Se waan sieluu hyödyttâä, Ei muut' waiwat yhtâkâân.

46. Ei ne jumalisten pâällâ Jjât' niin pid' oleman, Awun helki tulee, tiedâ Sinâ sen niin olewan, Sill' tâss' on kaks tunti-klasi, Jotk' ei yhtâ pidâ, tosi JEsuksen ja ihmisen Erotuksen teke sen.

47. Ettâ meidân oma klasim' Juoksis tahtom' jâlkehen, Sen kyll' mielellâmme soisim' Tâmân ajan wieltehen, Mutta katsos HERran klasi Toisell' tawall' aikam' tasii, Pyhân tahtons jâlkehen; Kuka taita kâântâä sen.

48. Ehkâ onnetoinen tâällâ, Monen pitk' on odottaa, Ettâ tâyty suurell' syllâ Kynnelitâ wuodattaa, Ett' on yhdes karsinassa, Niinkuin lammas ahtahassa Suden siwus makaapi, Yhdes olla tâytyypi.

49. Huokaa, ajattele aina Jumalan pâäll' autuudes, Ett' hân kuulee, armons lainaa! Odota myös hiljaises, Hengen nöyryydessâ hântâ, Ett' hân awioskâskys kâântâä Jjâiseksi iloksi, Sielun lewoks', woitoksi!!!

Aika-kirjoissa löyttään monta esimerkiä rakkaaseen awiowäkeen. Koska Cyyrus, Persian kuningas, sai Tigranekſen Armenialaisten ruhtinaan emäntinensä wangiksi, niin hän ruan aikana kysyi Tigranekselta, mitä hän tahdoi emäntänsä lunastukseksi antaa? wastasi hän: jos minä hallitsisin sen maan, kuin sinä minulta woittanut olet, niin minä sen mielelläni sinulle jättäisin, ja ellei siinä kyllä olisi, niin minä henkeni ja wereni palkkioiksi jättäisiin. Koska Cyyrus sen kuuli, tuli hänen surkeensa häntä, antoi heille maanssa jällens ja päästi heidän wapaille jalwoille. Kotia tultuansa kysyi Tigranes emännältänsä, mitä hän Cyyruksesta luuli, eikö hän ollut kaunis herra? Wastasi hän: en minä hänestä mitään sanoo tiedä, sillä en minä katsonut hänen puoleensa; koska hän edespäin häneltä kysyi: kenen puoleen hän siis katsoi? Wastasi hän: sen puoleen, joka minun hengellänsä ja werellänsä lunasta tahdoi. Me näemme tästä kuinka awio-rakkaus pakanain seassa monta kertaa suurempi on, kuin se kristikunnassa löyttään. Pakanat luonnon walkeudessa edemmäksi menewät, kuin kristityt, joilla walkeuden siwussa, myös ilmoitettu walkeus eli Jumalan sana on. — Koska yhdeltä suurelta sotapalweljalta muinen kysyttiin, mitä parhaiten sodan onnelliseen käymiseen tarwittiin? Wastasi hän: rahaa, rahaa, rahaa; jos joku tahdois kysyä mitä onnelliseen awioskäskyyn tarwitaan, niin taittaisiin wastata: rukous, rukous, rukous.

Koska awio-pari, walittain onnetonta naimistansa, tuli Melanchtonin tykö, kysyi hän heiltä kuinka he awioskäskynsä alkaaneet olit, jos he olit rukoilleet hartaasti? Koska he wastasit, ettei he sitä ensinkään olleet ajatellet; silloin sanoi hän: ei teidän toisin käydä taida, koska olette ilman rukousta alkaneet, olette sen tarpeellisimman unohtaneet; sentähden rukoilkaat wielä, että Jumala teidän ristinne ja surkeutenne huojentaa tahdois. Sama mies on sanonut: jos seitsemän ajastaikainen lapsi ymmärräis mikä awioskäsky olis, niin se jo rukoilis itsellensä hywää puolisoa.